

Мир

— Мамо, а що таке «мир»? — спитав малий Артем. Він сидів у мами на колінах, і мама саме читала йому казку, де й пролунало це слово.

— «Мир» може мати різні значення. Може бути мир на світі. Це коли немає воєн. Може бути мир між людьми. Це коли вони живуть у згоді. Може бути мир у серденьку. Це тоді, коли ти почуваєшся в злагоді із самим собою.

Артемко замислився.

— Мабуть, у мене немає миру в серденьку, — сказав він, трохи подумавши. Мама пригорнула його і, гладячи по личку, спитала:

— А як ти думаєш, чому так?

Артемко зітхнув і тихенько відповів:

— Мені соромно, що я не завжди був із тобою чемним, мамочко. Іноді я кричав і плакав, коли тобі було важко. Тато сказав, що я маю захищати тебе, а я цього не зумів.

— Тобі соромно, що ти не завжди поводився так, як тобі б хотілося?

— Так.

— Синку, любий! — мама зазирнула Артемкові в очі. — Я хочу, щоб ти завжди — чуєш? — завжди знав: нічого з того, що сталося, не відбулося із твоєї вини. Нам було важко, і всі ми поводитися найкраще, як могли. І я відчувала лють, смуток, страх... Ти теж відчував різне, і поводився так, як умів.

Мама поцілувала його в лобика, а тоді в щічку. Міцно обійняла. Артемко ще раз глянув на голубку із книжки. Відчув, що його серденько сповнюється отим самим миром, що його несла голубка. І на душі зробилося легко. У голові лунав заспокійливий мамин голос. Усе те, що сталося — не його провина.

Текст: Александра Сроковська-Зюлковська. Малюнок: Данієль де Лагур

